

тъй и въ прѣдателствата му. Народа мразяше Мария-Антонета. Тя загина въ това време, когато чужденцитѣ, които тя бѣше насъскала срѣщу Франция, почнаха да я нападатъ най-жестоко за това, и когато сестра ѝ Каролина, Неаполитанската кралица, бѣше обявила война на френската република. Мѣжду това възпитанието което тия двѣ злочести жени бѣха получили и срѣдата въ която бѣха живѣли, трѣбваше да имъ послужатъ най-вече за смягчающи обстоятелства. Освенъ това, какви политически затруднения можаха да прѣдизвикатъ тия двѣ затворници? Ако за обвинението имъ не може да се рѣче, че е било несправедливо, то наказанието имъ е безсѣмнено една жестокость.

ГЛАВА II.

Жирондинци и Монтаняри.

Френската революция, като издигна ешафота за послѣдния си кралъ, прѣкъсна всѣкакви сношения съ старитѣ европейски държави и борбата, която избухна мѣжду двата противоположни принципа, не можаше да се свърши освенъ чрезъ рѣшителната побѣда на едина отъ тѣхъ. Това крайно убѣждение става явно отъ призивътъ къмъ оръжие, въ което републиканцитѣ, като не скриваха опасноститѣ, прѣвъзнасяха съ гордостъ височината на моралната си миссия; никога съ такъвъ языкъ не се е говорило на народнитѣ маси.

„Побѣдители при Вальми, Шпейеръ и Жемапъ, вие никога нѣма да дадете по никой начинъ да погине, спасеното вече отъ васъ отечество. Вашето поражение ще покрие земята съ тѣги и сълзи; Европа ще се лиши отъ свободата си и съ нея вѣдно би исчезнали надѣждитѣ на вселенната. Но ако вие побѣдите народитѣ ще се побратимятъ, ще ви провъзгласятъ за прѣобра-